

Tragopan modrolicy

kontynuacja ze strony tytułowej

Jest ona brązowa ozdobiona licznym kremowym nakrapianiem. Oko czarne z czarną źrenicą. Nogi popielate.

Charakterystyka

Zamieszkuje południowe i środkowe Chiny, Tybet, północno-wschodnią część Indii, północną Birmę oraz Wietnam. W Chinach najczęściej spotykany na wysokościach pomiędzy 915-2740 m n.p.m. jednak spotykano osobnik na wysokościach powyżej 4500 m. n.p.m. Biotop stanowią wysokogórskie, mieszane lasy z gęstym podszytem roślinności mniejszej. Przebywa wśród rododendronów i w gąszczach bambusowych.

Spotykane pojedynczo, w parach lub rodzinnych grupkach. Prowadzą „leniwy” tryb życia. Żerują rano oraz tuż przed wieczorem znaczną część dnia spędzają odpoczywając na gałęziach drzew. W naturze żywią się głównie materiałem pochodzenia roślinnego. Spożywają ziarna, jagody, owoce (głównie irgi), zielone części roślin. Dietę urozmaicają owadami.

Całość arealu na jakim występują szacuje się na 1,26 mln km².

Hodowla

Jak podaje Duister (2013r.) minimalna powierzchnia woliery dla pary tragopanów modrolicy powinna wynosić 32-37 m² i mieć kształt prostokąta o wymiarach zbliżonych do proporcji: 2x16 lub 4x8 m. Można ją w połowie zadasyć. Woliera powinna być wysoka na 2-3 m.

Gatunek, który można polecić początkującym hodowcom. Należą do bażantów długowiecznych. Łatwo się oswiają i pobierają pokarm z ręki co dodaje dużo satysfakcji hodowcy

Wystawa najlepiej południowo-wschodnia lub wschodnia. Do wystroju woliery można użyć roślin, które oddadzą namiastkę naturalnego środowiska tj. rododendronów oraz bambusów. Wysoka roślinność poza dostarczeniem cienia w upalne dni będzie spełniać jeszcze jedną istotną kwestię – zapewni samcom kryjówki w razie natarczywości samca. Szczególnie dorosłe koguty przejawiają względem

samic najczęściej w okresie sezonu rozrodczego agresję, którą dobrze urządzona i przestronna woliera może nieco złagodzić.

W naturze gniazdują na drzewach dlatego należy pamiętać by w woliery znalazły miejsca na gniazdo w postaci wiklinowych koszy zawieszonych nad ziemią.

W woliery może przebywać tylko jedna para ewentualnie jeżeli samice będą się tolerować

W naturze gniazdują na drzewach dlatego należy pamiętać by w woliery znalazły miejsca na gniazdo w postaci wiklinowych koszy zawieszonych nad ziemią

można stworzyć stadko hodowlane (1♂+2♀, 1♀+3♂).

Są odporne na niesprzyjające warunki klimatyczne. Dobrze znoszą europejskie zimy i nie wymagają na czas jej trwania woliery wewnętrznej. Są podatne na gruźlicę, na choroby bakteryjne (głównie mykoplazmy) oraz choroby wywołane inwazją pasożytów.

Chętnie pobierają pokarm w formie zielonek, owoców oraz warzyw uzupełniany mieszanką zbóż i nasion.

Rozmnażanie

Są monogamiczne jednak samiec nie uczestniczy w odchowie piskląt. Gniazda budują w dziuplach ewentualnie wykorzystują opuszczone gniazda innych ptaków. Zlokalizowane 0,5-8 m nad ziemią. Jednak gniazda zlokalizowane na ziemi nie należą do rzadkości. Lęg składa się zazwy-

lęgów choć podobnie jak u samic charakteryzują się mniejszą skutecznością zapłodnień. Gniazda budują w koszach wiklinowych lub skrzynkach plastikowych zawieszonych nad ziemią rzadziej składają jaja na ziemi. Ilość jaj jaka przypada na jeden lęg zazwyczaj wynosi nie więcej jak 8, który samica może kilka razy powtórzyć (zazwyczaj trzykrotnie), jeżeli jaja są podbierane po zniesieniu. Inkubacją zajmuje się kura choć uczestnictwo samca nie jest wykluczone. Co ciekawe podczas wysiadywania jaj rzadko opuszczają gniazdo. Tragopanki są bardzo troskliwymi i opiekuńczymi matkami. Dlatego naturalny przebieg lęgów nie należy do rzadkości.

Ochrona

Posiadają status „Least concer” (najmniejszej troski) na Czerwonej Liście ICUN. Liczebność populacji w naturalnym środowisku szacuje się na ponad 100 000 osobników. Ma tendencję spadkową wywołaną degradacją siedlisk oraz kłusownictwem.

czaj 3 do 5 jaj. Jaja składane są co drugi dzień. Inkubacja wynosi 26-28 dni niekiedy przedłuża się do 30 dni. Jaja są koloru brązowego z rdzawymi plamami.

Ich średnia masa wynosi 52,9 g., a średnie wymiary 54x40 mm.

W hodowlach sezon rozrodczy rozpoczynają z końcem marca o najintensywniejszym przebiegu w kwietniu-maju. Samiec zaczyna wtedy swój taniec godowy. Samice dojrzałość płciową uzyskują w pierwszym roku życia, czasem w drugim. W pierwszym sezonie rozrodczym znoszą mniejszą ilość jaj. Niektóre samce w pierwszym roku życia także przystępują do

Występuje na terenie wielu obszarów chronionych m.in. w indyjskim rezerwacie przyrody Mehao Wildlife Sanctuary.

tekst i zdjęcia:

Karol Sepielak

fot. na okładce GNU Licence

